

SLADKÝ ŽIVOT

Dani Collinsová
Milionářský
kód

DANI COLLINSOVÁ

MILIONÁŘSKÝ KÓD

PŘEKLAD

KRISTÝNA VÍTKOVÁ

Milá čtenářko,

už jste si určitě všimla, že autorky mých příběhů mají v mimořádné oblibě pohádky. A že velmi často scénář těch nejznámějších pohádek používají jako kostru pro své romantické příběhy. Nejoblíbenější je vcelku pochopitelně Popelka. Příběh o tajemné kráse, která je vlastně někým jiným, než se zdá, a o princí, jenž ji musí vyhledat, je jako základ pro romantický příběh ideální. Častá je Kráska a zvíře, občas se objeví motiv z Šípkové Růženky...

Tentokrát si ale Caitlin Crewsová vzala obraz z jiné známé pohádky. Krásná dívka, celá v červeném, míří do lesa, kde... On je tam vlastně i ten hrozný vlk, který se ale, nemusíte se bát, nakonec tak hrozný být neukáže! I tak mě použití Červené karkulky zaujalo a překvapilo.

A jsem zvědav, co se ještě autorkám podaří. Třeba si zrovna teď některá láme hlavu nad tím, jak udělat romantický příběh z pohádky o Perníkové chaloupce!

... s láskou

Váš Harlequin

Dani Collinsová

MILIONÁŘSKÝ KÓD

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Untouched Until Her Ultra-Rich Husband

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:

Kristýna Vítková

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2019 by Dani Collins

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.

02-516 Warszawa, ul. Starościańska 1B lokal 24-25

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

ISBN 978-83-276-5647-6 (EPUB)

ISBN 978-83-276-5648-3 (MOBI)

ISBN 978-83-276-5649-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Gabriel, narozený v roce draka, byl dominantní, ambiciózní, vášnivý a ochotný riskovat. Na nikoho se neohlížel. Ovšem ani jeho osobitá odtažitost neodolala vyzváněcímu tónu přiřazenému jeho babičce.

Výrazný cinkot mosazného zvonku by se mohl někomu zdát jako známka náklonnosti. A skutečně, dvakrát ze tří příležitostí, kdy se s ní osobně setkal, takovým zvonkem skutečně zazvonila, ale ani jeden z nich nebyl sentimentální.

Takže výběr tohoto konkrétního vyzvánění se zakládal čistě na praktičnosti. Byl natolik podivný, že přitáhl jeho pozornost, ať už se kolem něj dělo cokoli. Mae Chenová s ním obvykle komunikovala jen kvůli finančním nabídkám, které byly časově napjaté, ale vždy lukrativní. Nepotřeboval víc peněz, ale do exkluzivního klubu majitelů více než sta miliard se ve třiceti nezařadil proto, že by ignoroval příležitosti k dalším ziskům.

Proto už při prvním zazvonění zvednutím prstu zastavil diskuzi u kulatého stolu s rozhodností vlastníka menšího státu. Obrátil svůj na zakázku vyrobený titanový telefon displejem vzhůru a dotkl se safírového skla.

Přeposláno od Luli: Vaše babička podstoupila lékařský zákrok. Její instrukce v případě takové události

nařizují okamžitě vás informovat, že jste jejím právoplatným dědicem. Přikládám kontaktní údaje na osobního lékaře.

Tak to je novinka.

Jediným plynulým pohybem palce označil telefonní číslo, přiložil si mobil k uchu a bez vysvětlení se zvedl od stolu. Rázně opustil místnost, mnohem více znepokojený svým novým postavením než babiččíným zdravím.

Mae byla moc velká bojovnice, než aby kvůli něčemu příliš dlouho trpěla, obzvlášť když se jednalo o špatné zdraví.

A co se týče Gabriela jakožto jejího dědice, nevyminila by si takovou věc, aniž by k tomu připojila pár dodatků navíc. Už téměř dvě desetiletí se ho pokoušela uvrtat do nějakého závazku, což byl také důvod, proč přistupoval k jejímu majetku čistě objektivně a nedělal si na něj žádné nároky. Sveřepě odmítal její nabídky výhodných investic. Oko za oko, zub za zub. Díky nulovým závazkům nemohla ani jedna strana čekat něco na oplátku.

„Mozková mrtvice,“ oznámil mu lékař o několik vteřin později. *„Je velmi nepravděpodobné, že se plně zotaví.“*

Prozradil také, že ji okamžitě a diskrétně převezli na soukromou kliniku.

„Očekávám, že tohle pořádně zatřese finančním trhem, až se to dostane na veřejnost, že? Netušil jsem, že právě vy jste její vnuk.“

Přestože se Gabrielův mozek plně zaobíral možnými důsledky faktu, že se Mae nejspíš už nedokáže postarat sama o sebe a možná zmizí z jeho života navždy, doktorova zvědavost mu pronikla do myšlenek. Málem slyšel, jak se tomu muži otáčejí kolečka v hlavě. Nakupovat? Prodávát? Vlastnila nemovitosti, ke kterým by se mohl dostat dřív, než budou vůbec

uvedeny na realitní trh? Jak by mohl spořádaný doktor jako on této novinky využít dřív než všichni ostatní?

Díky dlouholeté vzájemné výměně informací s Gabrielem rozšířila Mae své relativně stabilní investice do nemovitostí i na technologické firmy, obnovitelné zdroje energie, drahé kovy a tu vrtkavou dámu – ropu. Nic z toho nemohlo být ponecháno ladem. Někdo na to musel dohlížet.

Gabriel lékaře ujistil, že dorazí co nejdříve. Pak odeslal mail své asistentce, aby mu přeložila právě přerušené jednání. A také jí přikázal vyčistit mu diář a upozornit pilota, aby připravil letadlo. Cestou k výstupu se obrátil k nejbližší tváři za stolem a požádal: „Moje auto, prosím.“

Žena rychle odložila právě probíhající hovor a jeho šofér v rolls-royci zastavil u chodníku právě ve chvíli, kdy procházel otáčivými dveřmi v přízemí budovy.

Do tváře ho udeřil vlhký letní newyorský den, ale v Singapuru budou právě řádit monzunové deště. Gabrielův komorník se ovšem stará o to, aby měl v letadle vždy připravené oblečení pro všechna roční období a příležitosti. A babička mu svém domě vyhradila vlastní pokoj. Ne, že by v něm někdy spal.

Opakovaně ho zvala k sobě domů, možná aby s ním prodiskutovala záležitosti kolem dědictví, jenže on měl ve městě vlastní bytový dům, jehož střešní byt mu byl plně k dispozici, takže její nabídku nikdy nevyužil.

„Gabrieli!“ Do cesty mu znenadání vstoupila žena a stáhla si brýle z nosu, čímž odhalila umělé řasy a namalované obočí. „Myslela se, že bys mě možná chtěl vzít na oběd. Jsem Tina,“ připomněla mu, když na ni zůstal zírat a pokoušel se ji někam zařadit. Položila si ruku na štědře obdařený a téměř odhalený hrudník. „Setkali jsme se minulý týden na otcově

párty k příležitosti odchodu do důchodu. Tvrdil jsi, že se ti líbí moje písnička.“

Muselo jít o čistě zdvořilostní věc, protože si vůbec nevybavoval její hlas, otce ani nějakou party.

„Zrovna jedu na letiště,“ odbyl ji a protáhl se kolem ní.

Pokud existovala nějaká věc, kterou potřeboval ještě méně než peníze, byla to další zlatokopka, která se mu vrhala do klína. Vklouzl na zadní sedadlo a řidič za ním zabouchl dveře klimatizované kabiny.

Gabriel se podíval na čtvercový ciferník hodinek Girard-Perregaux a v duchu si spočítal, kdy přistane.

Věci jako staré hodinky a kufříky od Valentina pro něj nic neznamenaly, všem ostatním na nich ale záleželo. A protože chtěl vždycky vyhrát, i když se jednalo jen o soutěž v tom, kdo bude mít na sobě to nejlepší, objednal si na míru šité obleky z té nejlepší a nejvzácnější vlny a boty si nechal vyrábět zásadně z té nejjemnější italské kůže. Všechno to nosil na těle, které udržoval v perfektní kondici. Pravidelně používal jak hydratační, tak opalovací krém.

Bylo mu upřímně jedno, že kdyby začlenil babiččino jmění do svého, stal by se prvním majitelem více než tisíce miliard. Pro něj to zcela nepříhodně znamenalo ještě víc práce, což byla věc, kterou skutečně nepotřeboval.

Jenže babička představovala jeho jedinou příbuznou, i když si byli tak cizí. Možná ho k ní nebo jejím penězům nepojily silné city, ale cítil povinnost její impérium zachovat. Respektoval vše, co za těch sedmdesát let vybuodovala. Možná byl od přírody progresivní, ale nikdy by kvůli tomu nezničil práci někoho jiného.

Znovu se vrátil k původní zprávě a zvedl mobil, aby do něj nadiktoval text.

Kde je Maein obchodní ředitel?

Přeposláno od Luli: *Pomáhám paní Chenové spravovat její transakce. Mohu vám pomoci s nějakým konkrétním dotazem nebo požadavkem?*

Umělá inteligence je tak nádherně pasivně agresivní a vždy až přehnaně uctívá, když se snaží něčemu úmyslně vyhnout.

Pošlete mi kontaktní informace na muže nebo ženu, spravující Maeiny bankovní transakce.

Přeposláno od Luli: *Já se o ně starám. S čím vám mohu pomoci?*

Gabriel spolkl kletbu. Jakmile se ta novinka rozšíří a svět se dozví o jeho spojení s Mae Chenovou, vypukne kolem jejích finančních podílů hotový cirkus. A čas už běžel, vzhledem k jeho předchozímu rozhovoru s lékařem.

Změnil proto taktiku a začal rozesílat příkazy svému týmu poradců a makléřů, aby se s ní spojili. Jakmile se znovu dotkne země, bude naprosto přesně vědět, kdo se stará o Maeiny obchody, a nemilosrdně převezme otěže.

„Luli.“ Komorník ji představil jako poslední, protože si dala záležet, aby stála v řadě zaměstnanců jako poslední, za uklízečkami a kuchařem. Nacházela se prakticky až u samého rohu budovy, kterou obklopovala vinnou révou porostlá zeď zajišťující Mae Chenové v jejím koloniálním panském sídle naprosté soukromí.

Teď už v *jeho* sídle.

„Jste člověk.“

Zajímavé. Tohle bylo poprvé za dvaadvacet let, kdy měl někdo potřebu na to poukázat. A jednalo se o samotného Gabriela Deana.

Luli hned vzápětí prožila velmi lidskou reakci, když si s Maeiným vnukem potřásala rukou. „Pane,“ zamumlala a mírně sklonila hlavu. Srdce jí bilo jako splašené, polil ji studený pot a žaludek se jí kroutil jako klubko hadů.

Sotva kdy spatřila jiného muže, když pominula ženatého komorníka a zahradníky. A už vůbec ne takového muže. Lesklé černé vlasy měl dokonale zastřižené a stejně pečlivě rozčuchané. Byl hladce oholený, s ostře řezanou čelistí a jeho rty nesnesly srovnání, i když nikdy předtím žádné mužské rty nestudovala. Ale neměly ten ženský tvar a smyslnou plnost jako její. Byly tenké a rovné a stejně jako všechno ostatní vyjadřovaly nevyslovenou autoritu.

„Je to vaše celé jméno? Luli?“

„Lucrecia,“ upřesnila a dodala i příjmení, na které už málem zapoměla. „Cruzová.“

Gabriel přelétl pohledem plizované šaty až ke krku. Jejich jednoduchý střih doplňoval pásek ve stejné světle žluté barvě a spodní lem končil těsně nad kotníky, čímž odhaloval bosé nohy v sandálech. Služky nosily ještě zástěry, díky kterým vypadaly upraveně a kompetentně. Přála si mít nějakou další ochrannou vrstvu, ale ani kovové brnění by nedokázalo skrýt fakt, že byla mnohem obdařenější než křehká Malajsijka vedle ní. Látka se jí napínala přes boky a musela mít také o něco vyšší rozperek, kvůli delším nohám.

Muž před ní byl vyšší, než čekala. Nebylo divu, že ji Mae vždy žádala, aby se v její přítomnosti posadila. Nahánělo to strach, když na vás někdo takhle shlížel shůry.

Gabriel se vrátil zpět k její tváři a vpíjel pozoruhodné rysy, kterých si byla plně vědoma. Nešlo jen o to, že měla mnohem světlejší pleť než zbytek zaměstnanců a výrazný bělošský tvar očí, který doplňovaly oříškově hnědé vlasy, protkané přirozenými světlými prameny, a elegantní úzký nos.

Naproti tomu Gabrielovy oči byly nepopíratelně asijské, ale duhovky měl nečekaně šedozelené.

Viděla mnoho fotografií, takže jeho krásu očekávala, ale na sílu, která z něj doslova vyzařovala, ji nepřipravilo nic. Měla to ovšem předpokládat. I jeho babička byla taková, ale jeho aura ji málem smetla na zem, a to zatím jen vystoupil z auta.

Gabriel zničehonic uvolnil svůj stisk, až si Luli nebyla jistá, jestli je jejich podání ruky u konce nebo ne. Odtáhnout ruku trvalo příliš dlouho a cítila se kvůli tomu hloupě. Služebné se jí za to budou později vysmívat, ale ona si prostě nemohla pomoci.

„Mohu vám nabídnout nějaké občerstvení, pane?“ zeptal se komorník. „Váš pokoj je připraven, pokud byste si chtěl odpočinout.“

„Jsem tu kvůli práci.“ Gabriel pohlédl k domu. „Ale kávu bych si dal.“

„Samozřejmě.“ Komorník tleskl a poslal všechny za svými povinnostmi. Luli tiše vydechla úlevou a vyrazila za ostatními.

„Luli,“ zarazil ji Gabrielův hlas. „Dovedte mě do babiččiny pracovny.“ Měl americký a nikoliv britský přízvuk, na který byla zvyklá. Mávl rukou, aby se k němu připojila.

Rozrušilo ji to. Mae se k ní v určitých ohledech chovala jinak, ale Luli sama nikdy nedělala nic, kvůli čemu by vypadala, jako že se *snaží* povyšovat nad ostatní.

Navíc ji hryzalo svědomí, ale ještě nebyla připravená přiznat, co provedla. Raději se soustředila na to, aby se nehrbila a pravidelně dýchala. Nasadila klidný a nevzrušený výraz a neuspěchaně kráčela vedle něj, a to navzdory uhánějícímu srdci a únavě z nedostatku spánku.

Luli měla pouhých dvacet hodin na to, aby zareagovala na nenadálou změnu okolností. Jenže kvůli dlouhým nudným létům stráveným pouze za zdmi

tohoto sídla si zvykla v duchu plánovat každou možnou situaci, takže už od prvního telefonátu přesně věděla, co musí udělat.

Provést to chtělo nervy z oceli a hodiny strávené u počítače. Skončila velmi pozdě v noci, ale neexistoval prostor pro chyby. A pravděpodobně ani pro odpuštění, ať už se věci vyvinou jakkoliv.

Gabriel se zastavil uprostřed opulentní vstupní haly a prohlížel si mozaikovou podlahu pod nohama, vyřezávané dřevěné zábradlí na schodišti, obrazy nevyčísitelné hodnoty na stěnách a aranžmá z čerstvých květin. Všechno teď bylo jeho.

Luli se také zastavila a čekala, dokud se na ni tázavě nepodíval.

„Pracovna paní Chenové je ve třetím patře,“ zamumlala a trhla bradou směrem k chodbě.

Na vteřinu se jeho dobré vychování střetlo s její snahou zůstat neviditelná, když čekal, až vykročí, aby ji mohl následovat.

„Je mi velmi líto vaší babičky,“ pronesla. „Bude nám všem velmi chybět.“

„Zní to, jako by to bylo velmi rychle.“

Nepletl se. Všichni věděli, že snaha Maeiny ošetřovatelky je marná. I když ji vrtulník téměř okamžitě vyzvedl v zahradě, kde se to stalo, nad celým domem visel příkrov smutku.

Luli ho odvedla do Maeiny pracovny. Pokoj byl navržen mnohem jednodušeji a staromódněji než ostatní části domu, ale stále si udržoval ženské prvky jako barevné schéma na stěnách a konvici se dvěma šálky na stolku, ze které jim Luli každé odpoledne servírovala čaj.

Teď to tu bylo hrozivě prázdné. S kým teď bude popíjet čaj? A co bude dál?

Její budoucnost už nadále nebyla v pevných, ale bezpečných rukách Mae Chenové. Mohla si namlouvat, jak chtěla, že je teď paní svého osudu, ale nebyla

to pravda. Způsob, jakým tento muž zareaguje na to, co udělala, udá tón celému zbytku jejího života.

A on měl ruce lehce opálené a s dlouhými prsty. Vypadaly silné. Až smrtonosně.

Luli se postavila vedle kancelářského křesla před nádherným stolem, u kterého obvykle pracovala, a čekala, až se Gabriel posadí. Ten se ovšem nejprve rozhlédl po pokoji, vykoukl z okna do zahrady a krátce prozkoumal každý obraz a vázu v pokoji.

Uvědomila si, že zadržuje dech, čeká, až se jeho zkoumavý pohled dostane k ní, a doufá v nějaké přívětivé gesto. V něco, co by ji uklidnilo.

„Myslel jsem, že jste nějaká forma umělé inteligence, ale na vás není nic umělého. Nebo snad ano?“ Pootočil hlavu a nasadil uvolněnější výraz, což s povděkem přivítala, i když to spustilo její vnitřní radar.

Měla ten nejbizarnější pocit, jako by se právě stala lovnou zvěří, a dech se jí zkrátil, i když pořád stála na místě. V podbřišku jako by se jí právě vylíhlo hejno neposedných motýlů, ovšem nikoliv ze strachu, ale z očekávání neznámého.

Uvědomila si, že to má co dočinění se sexuální přitažlivostí a hrdlo se jí stáhlo, jak se chtěla smát a křičet zároveň. Rozuměla tomuto pocitu čistě jen v abstraktní rovině. Už ve velmi mladém věku ji učili, jak vypadat přitažlivěji vůči opačnému pohlaví, ale právě teď se o nic takového nesnažila. Neměla na sobě ani špetku mejkapu a vzpřímeně stála jedine proto, že se snažila vypadat sebejistě a na svém místě.

Lidé ji už od mládí soudili podle zevnějšku, ale tentokrát to *cítla* na vlastní kůži. Starší muži, kteří jí v duchu přidělovali body, ji obvykle odpuzovali. Občas si ji totiž některý z návštěvníků paní Chenové všiml a prohodil nějakou poznámku, než byla vykázána ven. Byla takové podivné káčátko, pokud ne rovnou ošklivé.

Nikdy si neuvědomila, že by se jí z pouhého pohledu nějakého muže mohl takhle roztrást žaludek a rozproudit krev. Že ji jejich vzájemná energie dokáže obklopit jako pavouka uvězněného pod hrnkem, který on drží ve svých rukou, a je pouze na něm, jestli ji rozdrtí, nebo pustí na svobodu.

Dorazil komorník se servírovacím stolkem a přerušil jejich pohled.

„Jak vám mám připravit vaše *kopi*, pane Deane?“ zeptal se a nalil ze zdobené konvičky do zeleného šálku s pozlaceným uchem kávu.

„Nijak. Mám ji rád černou.“ Ostrým pohledem přelétl jediný šálek a obrátil se zpátky k Luli. „Vy si nedáte?“

Komorník na to nijak nezareagoval, ale Luli si všimla, jak mu ztuhl netečný výraz a ramena se mu napjala. Už léta spolu bojovali, protože jí Mae důvěřovala tak, jako jemu nikdy. Naštvalo ho, že to byla *Luli*, od koho se dozvěděl, kdo je pravým vnukem paní Chenové, a teprve až *poté*, co informovala Gabriela.

Jenže co na to mohla Luli říct? *Nedůvěřovala ti. Nevěřila mužům.* Sama Mae ji pobízela, aby nevěřila nikomu kromě ní, a Luli jí na oplátku projevovala oddanost, po které Mae toužila.

Ale nic z toho nezměnilo skutečnost, že by komorník raději *zemřel*, než byl jí nalil šálek kávy.

Kdyby byla úzkoprsý člověk, donutila by ho k tomu, ale ona si raději šetřila energii na větší bitvy.

„Jste velmi milý,“ zamumlala. „Ale není to nutné.“

„Tady je zvonek, pokud byste ještě něco potřeboval, pane Deane,“ pokračoval komorník a střílil po Luli temným pohledem, než za sebou zavřel dveře.

Gabriel mávl rukou ke shluku pohovky a několika křesel, potažených brokáttem, a počkal, než se do jednoho z nich posadí. Pak zaujal místo naproti ní.

Úcta, kterou jí prokazoval, byla směšná. Složila